

KATKI

"VAKIF-DER

Yayın Organıdır"

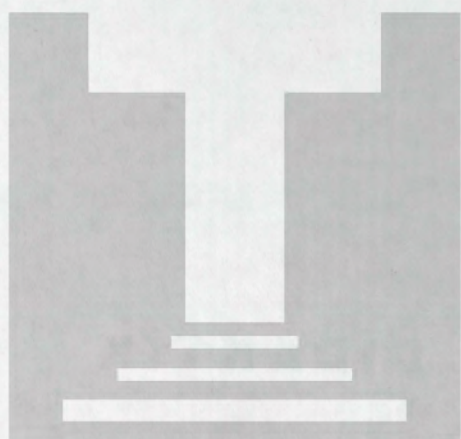
DİDAKTİK

TÜSTAV

BEŞ DAKİKADA HAMLET...

ARALIK - 1994

Yıl: 8 (+17) Sayı: 27 (+37) 20.000 TL. (KDV Dahil)

TÜSTAV

DİDAKTİK

Bilindiği ve bilinmesi gerektiği gibi Ali METE arkadaşımızın şahsî irade ve/veya teşebbüsü ile başlayan bir takım gelişmeler sonucu olarak Derneğimiz (VAKIF-DER) ileride Lokal de olabilecek müstakil bir kapalı mekâna kavuşmuştur. Bu gelişmede Ali METE ile beraber genel Şirket'in ortağı bulunan arkadaşlarımızın katkı ve fedakârlıkları da gözardı edilemez.

Ancak, Derneğimizin bir lokale kavuşması çalışmalarında -para temini dışında- peşinen tam yetkili kıldığımız Mustafa COŞKUN arkadaşımızın daha yerin seçiminde vermiş olduğu kararın hiç de doğru veya uygun bir karar olmadığı anlaşılmıştır. Çünkü yazılı ve sözlü olarak çok defa tekrarlanmıştır ki, böyle bir lokal açmaktan amacımız kendimize bir kahvehane veya meyhane açmak değil, ilerki Vakıf kuruluşuna bir Gençlik Kulübü mekânı hazırlamaktır. O halde demek ki herşeyden önce bulunacak mekânın Gençlik Kulübü haline gelebilecek vasıfta olması gerekirdi. Yani mutlaka gençlerin toplu olarak oyun oynayabileceği, dans edebileceği veya âyin yapabileceği bir alana, bir piste sahip olması gerekirdi. Halbuki şimdiki mekânda böyle bir alan bulmak, hatta açmak bile mümkün değildir.

Mustafa COŞKUN arkadaşımızın bu isabetsizliğini, haritadan, plândan anlamamak veya teoriden pratiği okuyamamak anlamındaki -genel- bir geriliğe verdiğimden dolayıdır ki böyle didaktik bir yazı yazma gereğini duyuyorum. Yoksa arkadaşımızın, yerin donanımı için

KATKI

gösterdiği olağanüstü gayretin farkındayım. (Ancak, sonradan kullanılmasından vazgeçilen Dernek ambleminin, metal tabelâya projeksiyonu yapılırken şekillerin deforme olmasını anlamak mümkün değildir). Onun içindir ki bu yerin sadece bir Dernek Lokali olarak da kalsa, muhafazasından yanayım. Kaldı ki ileride Vakfın kuruluşundan sonra bu mekân, bir üstâdın Galerisi haline de gelebilir.

Ancak şimdilik bu mekânın, belli bir döner sermaye ile kendi kendine işler hâle gelmesi en önemli mesele ve en yakın amaçtır. Ki bundan sonra orayı Derneğin resmî lokali haline getirmek hiç de zor olmayacaktır.

Böyle bir temkinli yaklaşım, başlangıçta lokal diye açıp da birtakım provokasyonlar ve/veya saldırılar neticesi geri çekilmekten daha hayırlıdır...

Dolayısıyla şimdi o yerin kafeterya olarak işletilmesi sorumluluğunu (müstecirliğini) üzerlerine almış olan Mustafa COŞKUN ve Ali Bayram KARA arkadaşlara önemli görevler düşmektedir.

Bir defa bu yerin (kafeteryanın) çalışmaması diye birşey kabul edilemez. Çünkü bu arkadaşların da içinden çıktığı o muhit, on yıllar boyu birçok anarşisti, teröristi şaklamış, beslemiş veya onlara yataklık yapmıştır. Mustafa COŞKUN ve Ali Bayram KARA'nın yazılı ifadelerinden de bellidir ki bu arkadaşlar öyle durumlarda dengelerini ancak KATKI Dergisi'ne ve ondan neşet eden fikirlere yaslanarak korumuşlardır.

Dolayısıyla bu halkın içinde bugün artık bizim fikirler kabul görüyorsa (veya en azından tepki görmüyorsa), bu insanların haftada bir-iki defa gazoz içmeleri dahi bu kafeteryayı çalıştırır. Ki bunu bana o muhitin çocukları -İbrahim AYDIN'ın mektepteki sofrasında- Mustafa COŞKUN'un yanında söylemişlerdir...

Aksi halde ise o halkı yine provoke eden veya güden birileri var demektir, ki bu ajan provokatörleri bulup teşhir etmek de öncelikle bu iki arkadaşımıza düşer. Yani demem o ki, Mustafa COŞKUN ve Ali Bayram KARA arkadaşlar o kafeteryayı, müşteri seçiminde hiçbir önyargı ve endişeye kapılmadan çalıştırmalıdır. (Zaten kadim arkadaşım ve yeni

Dernek Üyesi Utku GÜNGEN, yerin müstecirliğini almak istediği halde vermemişler ve mezkûr yeri çalıştıracaklarını mükerreren taahhüt etmişlerdir)... Aksi halde ise mutlaka müşahhas ajan provokatörler ortaya çıkarmalıdır.

Çünkü artık ciddî ve sistemli bir biçimde İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nı gerçekleştirme sürecine girmiş bulunuyoruz. Artık bir arayışlar ve deneme-yanılma usulleri devri kapanmıştır; ve kapanmalıdır da...

Bugün TC Devleti'nin hastalığı açıkça ortaya çıkmıştır. Ve bu hastalık ancak devlet bünyesine İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı gibi bir müesseseyi kazandırmakla tedavî olunabilir.

Çünkü bugünkü TC Devleti herşeyden önce insan kişiliklerini (veya kişilikli insanları) doğru dürüst seçip, eğitip, sıralayamamakta ve onlara lâyük oldukları kimlikleri verememektedir. Yani meleke bozukluğuna uğramış katatonik felçli bir hasta gibidir. İşte bundan dolayıdır ki bugün Türkiye'deki insanlar âdeta bir panik halinde kimlik arayışına girmişlerdir. Akli başında insanlar bile artık bireysel kişiliklerinden vazgeçmiş veya kişiliklerini ispattan ümidini kesmiş bir halde mensup olabilecekleri yani kimlik edinebilecekleri toplumsal ve/veya tarihî bir kategori aramaktadırlar.⁽¹⁾ Hatta bu uğurda silâhli isyanlar bile patlak vermiştir ve vermektedir. Ayrıca, gerekli eğitimi görememiş bazı melekeleri güçlü, iradî kişiler de ya -yeraltı dünyasında- "Baba" olmakta veya yarım yamalak geleneksel ve dinsel öğretisi ile "tekke şeyhi" hâline gelmektedirler. Halbuki böyle kişiler tarikat sistematiğinde en azından birer üstat olarak temayüz edebilecek veya etmesi gereken kişilerdir. Yani olayları en basite irca ederek sâde bir dil ile "racon kesen" veya dinin muhtelif mistik yorumları ve ağdalı bir dil ile "ahkâm kesen" bu kişiler aslında dejenere olmuş bir tarikat sistematiğinin üstatları veya başka bir deyişle kural koyucu (kural icat eden) mucitleridir. Yani bu -fıtraten- yaratıcı kişiler bozuk bir eğitim sisteminin kurbanı olarak, değerlendirilemez ve harcanırken, melekeleri muhtel, zayıf kişilikli bazıları da Batıların taklitçileri ve/veya kolonları olarak yetiştirilip devletin tepelerine veya tepemize çıkarılmaktadır. İşte bu sakatlıktan dolayıdır ki

bizden (bu kültürden) Dünya çapında değerli bilim adamı, fikir adamı çıkmamaktadır.

Durum böyle iken TC Devleti veya onun menhus bürokratları bu gidişâta evrensel çapta çare bulan benim gibi, bizim gibi kişilikleri de kaale almayarak vahim bir vurdumduymazlık içinde olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu durumda bizim ayrıyeten bir de kimlik ispatına girişmemiz farz olmuştur artık...

Üstelik böyle bir kimlik ispatı mücadelesini tamamen hukuk çerçevesi içinde kalarak yürütebilmek imkânına ve avantajına da sahip bulunmaktayız. Ki böyle bir mücadele sürecinde olsa olsa davamız Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na intikal eder; ve biz de TC Devleti'ne Şehirli Türk Kimliği'ni ve sivil kişilik haklarını kabul ettirmeye çalışan mazlum bir vatandaş konumuna gireriz. Ama aynı zamanda TC Devleti'nin hükmî şahsiyeti de açıkça tartışılır hale gelir. Çünkü yaratıcılık ve iradîlik vasıflarını haiz gerçek (veya bireysel) kişiliklere ve tarihî kimliklere dayanmayan bir devlet havada kalır; yani illegal komploların, komplocuların gizli örgütü haline gelir. Ve de çağımızda hiçbir devlet bir kurucudan veya bir tanrı kraldan başlatılamaz.⁽²⁾ Çünkü bugünkü her toplulukta -en azından- toplum olarak insanca yaşamının temel usulleri, gelenekleri oturmuştur artık...

Bazı arkadaşların bildiği gibi ben⁽³⁾ İstanbul'da vakî -Padişah Vakıflarından sonra- en eski ve en büyük iki vakfın mütevellisi durumunda bulunmaktayım.

Bunlardan birincisi 1524 yılında Kanunî Sultan Süleyman'ın hocası ve imamı tarafından (veya vasiyeti üzerine) tesis edilmiş olan İmam-ı Sultan Mehmet Bektaş Efendi Vakfı'dır.

İkincisi ise 1540 yılında, zamanın büyük bir fabrikatörü tarafından tesis edilmiş olan Kiremitçi Ahmet Çelebi Vakfı'dır.

Bu vakıflar İstanbul'da -benim kabaca bildiğime göre- Galata ve Karaköy'de 40-50 dükkâna, hamam ve bir ufak camiye sahip, Silâhtar ve Hasköy'e kadar geniş fabrika arazilerine malik, Ayvansaray ve Eyüp'te

Cami, Türbe, Dergâh ve Dergâh Mezarlığı ile geniş bahçeleri havî, ayrıca Sivas'tan bir köy, Tokat'tan 30-40 dükkân ve Manisa'dan da bir mülhak vakıf ihtiva eden, adetâ bir memleket büyüklüğünde vakıflardır.

Bazı arkadaşların da malûmu olduğu üzere bu vakıfların tevliyet mü-kellefiyeti 12 Eylül 1980 darbesinden bir ay sonra babamın vefat etmesi ile -fiilen ve hukuken- bana geçmiş, ancak o baskıcı dönemde bunlarla gerektiği şekilde -kanunî olarak- uğraşmaya imkân bulamamıştım.

Dolayısıyla de devletten daha devletçi olan Vakıflar İdaresi (Vakıflar İstanbul Başmüdürlüğü ve Genel Müdürlük) memurları birinci vakfın tevliyet hakkının bende olduğunu kabul etmekle beraber yeddinde hiçbir mülk bulunmadığını ve/veya kalmadığını iddia etmişlerdi.

İkinci vakfın ise hâlen Vakıflar İdaresi bürokratları tarafından kiraya verilmiş mülkü bulunduğu ve de bunları suiistimal ettiklerinden, aldığı mahkeme kararına rağmen Danıştay'dan aldıkları uyduruk bir fetva ile -12 Eylül rüzgârını da arkalarına alarak- Kiremitçi Ahmet Çelebi Vakfı'nı zorla zaptetmişlerdi. (Yani tevliyet hakkımı yok sayıp, Vakfi mazbut vakıflar arasına alarak benim idari ve tasarruf hakkımı gas-bettiler).

Önce şunu belirteyim ki bir vakfın emlâkinin kanunî istimlâkler haricinde yok olmasına hukuken imkân yoktur.

Öte yandan, bir vakfın senedindeki direktiflere göre hukukî mü-tevellisi mevcut iken hiçbir kanun, onun devlet tarafından zaptedilmesine cevaz veremez; veya böyle bir hüküm veya karar kanunî olamaz.

O halde demek ki bu vakıfların tevliyetini üstlenmem ve mal var-lıklarını ortaya çıkarıp bunların işletilmesini, kullanılmasını yönetmem en doğal kanunî hakkımdır.

Dolayısıyla şimdiye kadar birçok kapitaliste ve/veya açığöze gayet ucuz ücretlerle kiralanmak veya bilâ ücret tasarruf imkânı sağlanmak, hatta illegal olarak mülkiyetlerine geçirmelerine göz yumulmak suretiyle peşkeş çekilen⁽⁴⁾ bu vakıf mülklerinin benim tarafımdan -ecdadıma lâyük bir şekilde- kullanılması bize İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nı

kurma yolunu açabilecektir. Yani bütün bu vakıfların faaliyetlerini koordine etmek hatta birbirine katılmalarını sağlamak bile mümkündür.

Bu mümkündür; çünkü kraldan çok kralcı olan Vakıflar İdaresi bürokratları eski vakıfları, orijinal vakıf senetlerinin hukukî (ve kanunî) varislerinin veya mütevellilerinin elinde bulunmamasından, kaybolmuş veya devlete teslim edilmiş olmasından yararlanarak yoketmekte ve/veya zaptetmektedirler. Halbuki benim tevliyet hakkına sahip olduğum söz konusu vakıfların orijinal senetleri ve 454 ilâ 470 yıllık arşivleri benim elimdedir. Bu evraklar, 1826'dan sonraki korkunç devlet terörü ortamında dahi muhafaza edilebilmiş ve sonradan kurdurulan Evkaf Nezareti'ne de teslim edilmemiştir. Onun için İstanbul'daki Osmanlı-Türk Sivil Toplum hayatına ve tarihe de ışık tutacak mahiyetteki bu evraklar benim için çok kutsaldır ve herkes için de öyle sayılmalıdır... Ancak bu belgelerin bugünkü Türkçeye ve alfabeye göre transkripsiyonunu yapmak herkesin harcı değildir ve bir uzmanlık işidir. Şimdiye kadar ben sadece bana şifahen nakledilenler ve yeni dile çevrilerek latin harfleri ile kopyesi çıkarılmış bulunan cüzî miktardaki birtakım evrak muvacehesinde bazı bilgilere sahip olabildim...

Yani açıkça görülmektedir ki bugün en kritik tarihî ve ilmî meseleler ve maddî-manevî sorumluluklar üzerimde odaklaşmış bulunmaktadır.⁽⁵⁾ Ama ne mutlu bana ki siz arkadaşlarımın da müzahareti ile bütün bu sorunları muamma halinden çıkarıp hem modern bilimsel platformu, hem de tarihî derinlik boyutunu kapsayan bir problematik metodolojisi haline getirmeyi başarmış bulunmaktayım.

Ancak bundan sonra da Dünya'daki öncü ülkeler arasına girmek üzere İnsan (Emek) Bilimi'nin hayata tatbikini, yani İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nı gerçekleştirmek için yine sizin yardımlarınıza, desteklerinize ihtiyacım olacaktır; ve vardır. Çünkü bütün bunlar aslında sadece benim değil memleketin meseleleridir ve de gittikçe daha çok katılım ve müzaharet gerektirecektir.

Bu cümleden olarak herşeyden önce avukat arkadaşlardan, Vakıflar İdaresi'ne karşı açılması gereken ve açılacak olan davaların tüm maddî ve manevî sorumluluğunu hulûs-u kalb ile üzerlerine almalarını talep et-

mekteyim. Aynı zamanda da bütün arkadaşlardan, bendeki vakıf arşivlerinin transkripsiyonunu yapacak bir uzman bulup ona gerekli imkânı sağlamalarını ve edinilecek bütün tarihî bilgi ve mahkeme safahatını medyaya aksettirmelerini rica etmekteyim.

Son olarak, bütün bu talep ve ricalarıma olumsuz bakan, yani halka verdiği bozuk eğitim ve diğer aksak hizmetleri ile, halkın vergilerini, parasal birikimlerini, vakıflarını ona buna peşkeş çekerek kapitalist yeştirmeye çalışan yapısı ile belirlenen mevcut devlet sisteminden yana olan yani statükocu devlet memuru veya soyguncu kapitalist kafası taşıyan, yahut da ırksal, dinsel kategorilerde, mensubiyetlerde kimlik arayan dolayısıyla de müzaharete bulunmak istemeyen arkadaşlara ileride beni, bizi yokuşa sürüp -en azından- istiskal etme durumuna düşmeden bir an önce yolumdan, yolumuzdan ayrılmaları gerektiğini hatırlatmak istiyorum. Aksi halde, ruhen ve zihnen özürlü olanların bile en gâliz hakaretlere müstehak olacaklarını vurgulamak istiyorum...

Şahsen ben, müteakip sayfalarda suretini okuyacağınız dilekçeyi İstanbul Vakıflar Bölge Müdürlüğü'ne vererek bu süreci başlatmış bulunuyorum. Bundan sonra Derneğimiz muayyen zamanlarda toplanarak, hem açılan ve/veya açılması gereken mahkemeler hakkında müzakere yapmalı, hem vakıf arşivlerinin transkripsiyon çalışmalarını takip etmeli, hem de bütün bu muhakemât ve transkripsiyon neticesi ortaya çıkacak gerçeklerden medyayı haberdar etmelidir. Ve de bu faaliyetler için işbölümü yapmalıdır.

Bu toplantılara ve/veya çalışmalara katılmayan arkadaşların Derneğimiz Tüzüğü gereğince cezaları kesin ihraçtır; ve/veya öyle olmalıdır. Ancak, durum bu kadar açık, yapılacak işler veya tutulacak yol bu kadar belirliken, Derneğimizin böyle bir -ihraç- kararı vermek zorunda bırakılması normal bir durum olarak değerlendirilemez. Bizi böyle bir işe zorlayanlar ancak zorba ajanlar ve/veya takiyyeciler olabilir.

Onun için bu yazıyı okuduktan sonra ayrılmak isteyenler derhal istifalarını göndermelidirler.

Ali Ergin GÜRAN

DİPNOTLAR

- (1) Kişilik ve kimlik kavramları Batılı'ların (özellikle Amerikalı'ların) psikoloji, sosyoloji gibi yarı bilimsel branşlarda uydurdukları birbirini tutmaz tariflerle ele alınırsa hiçbir yere varılamaz.

İnsan (Emek) Biliminde kişilik, meleke gücü, irade gücü kalitesi demektir. Bireysel kişilik veya birey kişiliği ise, hiçbir kişi, aile veya gruba veya zümreye aidiyet veya mensubiyet hissi ile mahkûm olmayan kişilik demektir.

Kimlik ise "bireysel kimlik" olarak, sosyo-ekonomik bir kaliteyi veya tarihi bir silsilenin bir halkasını ifade eder. Ayrıca "kastî kimlik" olarak sosyo-ekonomik bir gruba, zümreye veya makûleye aidiyeti veya mensubiyeti ifade ettiği gibi, Anonim veya Panteistik kimlik olarak da herkes tarafından taklit edilebilen Karacaoğlan gibi Koroğlu gibi bir efsanevi varlığı ifade eder.

Bireysel kişilik sahibi biri mutlaka bireysel kimlik sahibi veya Anonim kimlik sahibi olur. Ama hiçbir kimlik sahibinin bireysel kişilik sahibi olması gerekmemiştir şimdiye kadar...

Ancak bu Not'a bir Not daha koymalıyım ki cinlerin zaptedeceği bazıları çıkıp da "ben bireysel kişilik sahibiyim" diye uyumsuzluk gösterip fesat çıkarmasın: Bizim yolumuzda ancak yakınmadan, ona buna lânet yağdırmadan, bilinçsizce saplantılara (yani opsesyona) yani inada veya tasabbura girmeden sabır, tahammül ve sebat gösteren melekeleri güçlü kişilerin temayüz edip önlere çıkması ve ötekilerin de bunlara göre haddini bilip -bildirilip- sıraya girmesi ile bir akort çalışma düzeni kurulabilir. Yani Vakıf kuruluncaya kadar böyle yapılırsa teori anlaşılır; ve de teori anlaşılırsa böyle davranılır. Yoksa parasal (kapitalist) ve/veya silâhsal (terörist) vasıtalarla kurulacak bir hiyerarşik örgütlenmeyle böyle bir vakıf kurulamaz. Çünkü böyle bir örgütlenmenin başı, önünde sonunda bir büyük kapitalist grubuna veya militarist bir devlete bağlanır. Onun için kimse aramızda kafasına göre bir hiyerarşi hayali kurmasın...

- (2) Atatürk istismarcısı menhus bürokratların iddialarının aksine Atatürk devlet kurucusu değil, Cumhuriyet'in kurucusu ve devlet reformatörüdür.

Bir devleti oluşturan bütün sivil müesseseleri ve tarihi örtbas veya yokettikten sonra, yani bir ülkenin tarihini sadece siyasilere mücadeleleri (yani iktidar kavgaları ve savaşlar) tutanağı haline indirgedikten sonra tabii ki zamanında tartışılmaz otorite haline gelmiş bulunan bir liderin (Atatürk'ün) de devlet kurduğunu veya halkın devletli halinin onunla başladığını iddia edebilirsiniz. Dolayısıyla O'nun yüksek kişiliğine ekstra ordiner (sıradışı) bir kimlik giydirip dolaylı olarak O'nu tanrılaştırabilir ve de yobazların tepkisine çanak tatabilirsiniz.

Halbuki gerçekte Atatürk, yıkılmakta olan devleti reforme edip halkımıza muayyen bir mekân ve zaman aralığında hayat sahası açmış olan gazi erenler silsilesinden bir (veya sonuncu) kişidir.

Demek ki aslında Atatürk'ün bize kazandırdığı zaman nâmütenahî, bıraktığı vatan da sonsuza kadar müktesep hak değildir. Onun için zamanı iyi kullanıp bir an önce devletin gerçek kurucusu sivil kişi ve müesseseleri siyasilerin (üniformalı ve üniformasız bürokratların ve profesyonel politikacıların) sultasından kurtarmamız gerekmektedir. Bu sivil müesseselerin başında da bugün artık devlet sektörü ve özel sektörden sonra üçüncü sektör olarak kabul edilen vakıflar gelir.

- (3) Hernekadar hem bilimsel çalışmalarda, hem de sosyal araştırma ve mücadelelerde benim bireysel kişiliğim öne çıksa da bu durumun Batı'daki individualizm (bireycilik) ile alâkası yoktur.

Çünkü hem -bana bugünkü kişiliğimi kazandıran- İnsan (Emek) Bilimi, bütün bilimleri içine alan evrensel bir metodolojidir, hem de tarihten gelen kimliğim ve yönetici (mütevelli) olarak seçilişim bu metodolojiyi teyit eder ve bu metodoloji mucibince gerçekleşmiştir. Yani bana yazılı ve sözlü olarak nakledilen bilgiler ve fikirler, benim modern terminoloji ile izahına çalıştığım İnsan (Emek) Bilimi ile tam bir uyum içindedir. Dolayısıyla kolayca anlaşılır ki şahsen ben de ülkemizde devlet oluşturan sistematığın bir mahsulüyümdür.

Yani aslında benim kimliğim memleketin tarihi ile ve dolayısıyla herkesin kimliği ile yakından alâkalıdır; yani benim kimliğim sadece benim kişisel meselem değildir.

- (4) TC Devleti yalnız kendi imkânları, yalnız halkın vergileri ve parasal birikimleri ile kapitalist yaratmakla kalmamış, müslümanların vakıflarının parasal birikimlerini ve mülklerini de kapitalist yetiştirmede kullanmıştır.

Halbuki o vakıfları kuranların sosyo-ekonomik görüşleri böyle bir tasarrufa kökten karşı idi... Çünkü onların çoğu hem faizciliğe karşı oldukları gibi hem de mâmur hale getirdikleri araziye özel mülk edindikten sonra vakfederlerken, kendileri de padişah mülkü üzerinde kiracı olarak yaşarlardı. Dolayısıyla de geniş çaplı mal ve mülklerin miras yolu ile gerzek evlâtlara, bozuk nesillere geçmesi önlenirdi. Çünkü vakıfların idaresi genellikle -tarikât kurallarına göre- her batındaki (veya kuşaktaki) en vasıflı (elyak: daha uygun, daha lâyıf) evlâdın yöneticiliğine tevdi edilirdi.

Böyle bir ters tasarrufla büyük bir vebal altında bulunan TC Devleti hiç olmazsa bundan sonra, bütün malını mülkünü, işletmelerini kapitalistlere devrederken eski vakıfların da artık yakasını bırakarak bu vebalden kurtulmalıdır.

- (5) Türkiye'de bugün görülen hareketlilik, kanalize olmuş -yani işe yarayabilir- bir dinamizm değil, aslında bir kargaşadır. Dolayısıyla böyle bir ülke yönetilmez, ancak bastırılır. Bastırıldıkça da insanlar arasındaki ilişkiler düzelmez, bilakis daha da zıtlaşır, bozulur. Çünkü kapalı veya kastî bir köy (veya kır) topluluğundan çıkıp, daha çok gasp ve yağmaya dayalı bir servet edindikten sonra Batı'ya bağımlı ve taklitçi olarak bir iş kurup şehirlere kurulmuş insanlardan doğru dürüst bir eğitim sistemi ve de buna bağlı özerk bir sosyo-ekonomik düzen kurmaları beklenemez. Bunların vizyonları ancak kendi ömür boyları ile kısıtlıdır.

Gerçekten de Türkiye'de birkaç nesil boyu devamlılık göstermiş bir sivil müessesese bulmak hiç de kolay değildir. Hatta 4-5 göbek geriye doğru ecdadını bilen aile bile bulmak kolay değildir.

Dolayısıyla bir ülkede nesiller boyu süreklilik gösteren bir iş ve aile boyutundan sözedilemezse, orada tutarlı, adaletili veya sürekli bir sosyal devlet hayatından da sözedilemez. Ve de ülkede hâlâ bir devlet adı varsa, o devlet ancak bir askerî kast tarafından yönetiliyor ve yaşatılıyor demektir; ki böyle bir yönetim de sürekli olarak sivil hayatın gelişmesini, müesseseseleşmesini engelliyor demektir. Yani sivil insanların seçilip devlet yönetiminde görev almalarını ve/veya birbirlerini bularak müesseseseleşmelerini engelliyor demektir.

İşte benim kişisel, ailevi ve sosyal durumum bu teorik çerçeve içinde değerlendirilmelidir. Yani bu kadar uzun bir geçmişe dayanan geniş bir ailevi ve sosyal çevreye malik olmama rağmen, sürdürülen devlet terörü beni çevremden tamamen tecrit etmiş bulunmaktadır. Hem de memleketin çok değişik yörelerinden gelmiş sizler gibi arkadaşlarla uzun yıllar (polisye baskılar, hapisler pahasına) birlikteliğimi sürdürebildiğim ve de ekber ve elyak (daha uygun, daha lâyük) evlât olarak ailevi ve sosyal çevremın vakıflarına mütevellî seçildiğim halde... İşte bütün meselelerin benim üzerimde odaklaşmasının başlıca sebebi de budur...

Bu durumum herkese ibret olmalı ve benim kimliğimin (dolayısıyla kişiliğimin ve kişiliklerimizin) kabul ettirilmesi mücadelesi herkesin mücadelesi olmalıdır. Çünkü bu ülkede hiçkimse esamesinin bir nesil sonra bile biyolojik varisleri tarafından yaşatılacağına emin olmamalıdır ve olamaz. Halbuki insan olmanın başlıca karakteristiği kalıcı olmak veya kalıcı birşeyler yapabilmektir.

**İSTANBUL VAKIFLAR BAŞMÜDÜRLÜĞÜ'ne
İSTANBUL**

Muhatab olduğum sorulara cevap verebilmem için, Mütevellisi bulunduğum (Eyüp ve Galata'da vâki) İmam-ı Sultan Mehmet Bektaş Efendi Vakfı'nın kuruluşundaki -ilk- taşınmaz mal varlığının bir listesini ve de bunların hangi zamanlarda, hangi sebeplerle -gayri hukukî ve gayri kanunî olarak- kimlerin mülkiyetine ve/veya bilâ ücret tasarrufuna geçtiğinin bir dökümünü tarafıma bildirmenizi saygılarımla rica ederim.

Ayrıca, istimlâk edilen gayrimenkullerin, ve bu arada vakfın sebeb-i vücudunu teşkil eden Mehmet Bektaş Efendi Türbesi'nin -merhumun kemiklerinin de yok edilmesi sonucunu doğuran- istimlâk kararlarının bildirilmesini de rica ederim. 22/XI/1994

Müteveli

Ali Ergin GÜRAN

**İSTANBUL VAKIFLAR
BÖLGE MÜDÜRLÜĞÜ'ne
23.11.1994 tarih, 29017 sayı ile
teslim edilmiştir.**

BEŞ DAKİKADA HAMLET...

DİNLER DE EBEDÎ DEĞİLDİR:

Din, büyüden; bilim de dinden çıkmıştır. Nasıl ki büyü, dinciler tarafından yasaklandı ve yapanlar da lânetlendi ise, bir gün gelecek dinler de bilim adamları -veya kâmil insanlar- tarafından yasaklanacak ve mensupları cezalandırılacak veya tedaviye tâbi tutulacaktır. Ama tabii ki bu durum beslenme ve çiftleşme (seks) ile ilgili iki temel tabunun rasyonelize edilmesi yani insanların beslenmelerinin ve çiftleşmelerinin gayet açık ve net bir şekilde usule bağlanıp kontrol altına alınması ile birlikte gerçekleşecektir.

Çünkü aslî amaç, insanın biyolojik yapısının idâmesi ve çoğalması ile insanın birey olarak veya ruhen yücelmesi arasındaki uzlaşmaz çelişkinin aşılmasıdır. Halbuki dinler ancak bu uzlaşmaz çelişkiyi uzlaştırmaya çalışmıştır ve çalışmaktadır. Dolayısıyla de son tahlilde ortaya dinlerin kuralları dahilinde fâhiş boyutlarda yiyip içip çiftleşen (seks yapan) müstehcen mutaassıp insan tipleri çıkmıştır. Yani ibadet, gönül rahatlığıyla bol bol yiyip çiftleşmenin bir kefareti (daha doğrusu bir nevî vergisi) mesabesine indirgenmiştir.

Böyle bir dejenerasyon, dinlerin ve özellikle İslâm dininin vurguladığı gibi açık bir kıyamet alâmetidir; ki zamanı aşmak veya zaman ötesine çıkmak (veya zaman ötesini veya öbür dünyayı keşfetmek) da zaten kıyamet anlamına gelir; ve de dejenere yaratıkların sonunu getirir. Yani aslında nihaî amaç, insanın, biyolojik yapısından kurtulmuş bir şuur haline yükselmesidir.

FREUD'UN HATASI:

Yanlışlık, Sigmund FREUD'un "Ödip Kompleksi" adıyla ortaya koyduğu tarihî keşfinde değil, onun sebeplerini izahında yatmaktadır.

Şayet FREUD "karı-koca ve çocuklar birarada" ailesinin insanlığın, hayvanlığa kadar uzanan ezeli -veya evrensel- bir müessesesi olduğu önyargısına sahip bulunmasaydı, erkek çocukların annelerini kıskanma olayını, onların cinsel (veya seksî) içgüdülerine bağlamak gibi gayri ahlâki bir hükme mahkûm olmayacaktı. Halbuki İnsan (Emek) Bilimi'nden kolayca anlaşılacağı üzere bu kıskançlık olayı, melekelerin -ve özellikle kaynak teşkil eden annenin melekelerinin- cinsel içgüdünün -ve tabii ki en yakın tehdit olan babanın cinsel yaklaşımının- tahribatından korunması anlamında ve yönünde bir davranış ve/veya bir endişe idi...

Ama "karı-koca ve çocuklar birarada" ailesinin ezeli değil de -kast kökenli- tarihî (yani geçici) bir kategori olduğunu idrak edebilmek, o zamanlar -hele ki bir Yahudi için- hiç de kolay değildi. Çünkü ekonomik, sosyal, politik ideolojilerin şüphe kabul etmez ağır baskısı vardı. Ve de izafiyet teorisi henüz anlaşılır bir şey değildi.

Dolayısıyla içinde antagonist çelişki taşıyan Batı Rasyonalizmi O'nun, insanlığın tepeden inme (apriori) bir ahlâk (veya akıl) -öğretisi ve eğitimi- ile hayvanlıktan ayıldığı yolundaki temel varsayımdan hareketle, erkeklerin anaları ile yatmak istediği gibi tamamen ahlâk dışı bir hükme sürüklenmesini sağlamıştır.

Onun için de müteakip mütefekkirler Freud'cular ve anti-Freud'cular diye ikiye ayrılmıştır. Ki aslında bunların birincileri -genel olarak- dini ve ahlâki ciddiye almayanlar, ikinciler ise -yine genellikle- dindarlar ve/veya dinciler ve/veya ahlâkçılardır.

Halbuki aklın, meleke dediğimiz felç kökenli temel etik (ritmik) davranış biçimlerinden neşet ettiği, ahlâkın da bu temel davranış biçimlerinin, hayvanî refleksleri şartlara bağlaması yani onları şartlı refleksler haline dönüştürmesi ile ortaya çıktığı anlaşıldığında, bilim adamları arasındaki bu ve bunun gibi düalist bölünmeler veya fırkalar veya tefrikalar ortadan kalkacaktır.

Dolayısıyla de bilim adamları arasında düalizmden kaynaklanan bu bölünmelerin yarattığı boşlukların içinde politikacıların cirit atmaları ve yanlış, spekülâtif kararlar almaları önlenecektir. Ama herşeyden önce Freud'a karşı demagoji yapmayı çok seven yobazlar çok sıkışacak ve mantiken kaçacak yerleri kalmayacaktır. Çünkü artık ya gizliden gizliye (şuuraltında) anaları ile yatma (seks yapma) arzusu taşıdıklarını itiraf edecekler, ya da kadîm kastlardan -ve çingenelerden- gelmiş olan (ve de insanların veya insanlığın -ruhen- yücelmesini olumsuz etkileyen) "karı-koca ve çocuklar birarada" ailesinin geçici bir tarihî kategori olduğunu, yani ezeli olmadığı gibi ebedî de olamayacağını kabul edeceklerdir. Ki bu gerçeğin anlaşılmasıyla birlikte de şehirlerin böyle bir toplumsal üniteye göre yapılanması, yani "Mesken" adı altında çocukların veya yeni nesillerin insanlık ve hayat hakkında ilk intiba ve görüşleri edindikleri, ruhî yapılarını, kişiliklerini oluşturdukları, daha doğrusu kompleksli bir ruhî yapı kazandıkları sıkış sıkış "aile evleri" veya "iki kişilik randevu evleri" şeklinde -çarpık- yapılanması önlenecektir.

SEVMEK, SEVİLMEK VE SEKS ÜZERİNE MÜLÂHAZAT:

Konu'ya hassas kardeşim Caner'e...

Katki'yi da poşete soksun diye(!)...

Sevmek demek, aynı şeyleri duymak ve anlamak demektir. Birbirini seven insanlar, gördükleri eğitim ve kullandıkları dil ve/veya terminoloji farklılığından dolayı aynı olgunlukta ve şekilde ifade edemeseler de olayları şaşılacak derecede aynı algılar ve aynı anlarlar. Çünkü sevgi -refleksif- bir etkileşim veya tepkileşim değil, melekelerin, dolayısıyla kalbî ve aklî melekelerin bir nevî rezonans (eştitreşim) hâlidir.

Aynı zamanda sevgi, yön birliği, yöneliş birliği demektir. Melekeleri zayıf olan güçlü olana daha güçlü bir çekime -veya cazibeye- kapılsa da birlik ve/veya beraberlik durumunda her iki insanın da tıpkı büyük ve küçük iki mıknatısın kutupsal eksenleri aynı yönde olmak üzere birleştirilmelerindeki gibi manyetik güçleri, yani meleke güçleri artar. Ve dolayısıyla her iki insan da kendini daha güçlü, güvenli ve idraklı (anlayışlı, kavrayışlı) olarak hisseder. Ayrıca birbirini gerçekten seven in-

sanlar çevrelerindeki diğer insanlara da meleke gücü kazandırır, yani mutluluk yayarlar.

Halbuki seks ilişkisi iki yönlü veya zıt yönlüdür. Yani bu ilişkide etken ve edilgen taraflar vardır; yani bu ilişkide iki zıt bakış ve iki zıt anlayış ve farklı duygular söz konusudur. Dolayısıyla birliktelik durumunda, tıpkı pozitif ve negatif elektrik yüklü iki nesnenin birbirine değdirilmesiyle bir şerâre çıkıp nesnelerin nötrleşmesi gibi, bu iki insan da seks gücü bakımından nötrleşirler. Ama bakiye seks gücü ve/veya yeneden birikecek seks gücü, onların daima birbirlerine karşı -veya zıt-duygu ve anlayış geliştirmelerini sağlayacaktır.

Üstelik seks ilişkisi giderek her iki tarafın melekelerini de zaafa uğratacağından, evvelce birbirilerini sevmiş olsalar bile müşterek duygu ve anlayışlarının gücü veya potansiyeli gittikçe düşecektir. Bu da kendilerine ve birbirlerine karşı duydukları güveni sarsacak ve azaltacaktır. Dolayısıyla biribiri ile seks ilişkisi içinde bulunan insanlar -bunu alenî yapmasalar bile- çevrelerindeki insanlara, onların meleke güçlerini olumsuz etkileme bakımından zararları dokunur. Yani seks hayvanî bakımdan bir ihtiyaç olsa da insanî açıdan sadece geciktirilmesi, kurtulunması gereken bir ızdırar hâlidir. Yani diğer insanları olumsuz etkileme ve onlara (melekelerine) yük yükleme bakımından da ayıptır ve günahıdır. Yani herkes ancak meleke gücüne oranla belirlenebilecek bir miktar ve/veya şiddette seks yapma imkânına ve yetkisine sahip olmalıdır... Demek ki seks de, sevgi de insanî açıdan aslında veya özünde "tamamen özel hayat" olmaz ve olmamıştır da... Çünkü mutlaka diğer insanları da etkiler, ve dolayısıyla onları da ilgilendirir.

Ayrıca buradan şu da anlaşılır ki sevmek olayı tek yönlüdür, bir yöne doğru beraberce yöneliş demektir. Dolayısıyla sadece sevmek söz konusudur; biri sever, diğeri sevilir diye birşey olamaz. Sevilmek kavramı "sikmek, sikilmek" karşılığında uydurulmuş, yani "karı, koca ve çocuklar birarada" ailesinin taşıdığı antagonist çelişkiyi örtbas etmek için sevginin seks ile karıştırılmasından doğmuş, galat bir kavramdır. En azından bilimsel bir terminolojide anlamsızdır.

Ali Ergin GÜRAN

**İNSAN (EMEK) BİLİMİ ARAŞTIRMA VAKFI
KURULUŞU İÇİN ÇALIŞANLAR DERNEĞİ
(VAKIF-DER)
K R O N İ Ğ İ**

KATKI Dergisi'nin 14. sayısındaki "ÇAĞRI"ya cevap veren tek kişi olan ve fakat hemen akabinde Bodrum'da çalışmak üzere İstanbul'dan ayrılan arkadaşımız Mustafa COŞKUN, 2 Nisan 1994 tarihinde yapılan 2. Olağan Genel Kurulumuz sonrasında -iş akdini feshederek- İstanbul'a dönmüştü. Bu arada, 2.Olağan Kongre'nin "Tüzük'te belirtilen tarihte yapılmadığı" -yani, esasen bir Olağanüstü Kongre olması gerektiği- nedeniyle tüm eski Yönetim Kurulu üyelerine; ve bu Kongre sonrasında 7 gün içinde Emniyet'e verilmesi gereken evrakın iki gün geciktirilmesi nedeniyle de Dernek Başkanı'na, Basın Savcılığı tarafından para cezası tahakkuk ettirildi.

O sıralarda, kurucumuz Ali E. GÜRAN tarafından VAKIF-DER Yönetim Kurulu'na iletilen "lokal açılması" teklifi gündemdeydi ve nitekim 12.05.1994 tarih ve 26 no'lu kararıyla Yönetim Kurulu bu konuyu önceliğe almıştı.

Haziran '94 tarihli 25. sayısında KATKI'da da (Bknz. 25-26. sayfalar) yayınlanan bu teklif sonrasında, halkımıza açık ilk lokalin ne şekilde düzenleneceği hususundaki tartışmaların ardından, yetkilendirilmiş olan Mustafa COŞKUN ile Şaban TAŞOĞLU ve Ramazan DEMİR'den müteşekkil olarak kurulan Müteşebbis Komisyon, bir Dernek lokali oluşturmak üzere faaliyete geçti. Bir aya yakın bir süre İstanbul'un çeşitli merkezlerinde yapılan araştırmaların ardından en müsait yer olarak Rumeli Hisarüstü'nde karar kılınp çalışmalara başlandı. Ve Boğaziçi Üniversitesi ana giriş kapısına 50 m. mesafede bulunan bir mekânda mutabık kalınarak kontrat yapıldı; açılışına kadar tüm hazırlıkların koordinasyonu için Mustafa COŞKUN yeniden yetkili kılındı.

Ağustos ayında başlayan faaliyetlerin KATKI'nın Eylül sayısına rastlaması nedeniyle açılışın Dergi'yle birlikte gerçekleştirilmesi projesi, VAKIF-DER Tüzüğü'nde lokal açılmasıyla ilgili bir hüküm bulunmadığının farkedilmesiyle akamete uğradı. Tüzüğe madde eklenmesi için 11 Eylül tarihinde Olağanüstü bir Kongre yapmak gerekti. Bu arada meydana gelen nakit sıkıntısı, ayak diremeler ve güven bunalımları sonucunda da Dergi'nin çıkışı aksadı; ve tashihini M. COŞKUN ile birlikte yaptığımız KATKI'nın 26. sayısı 100'e yakın hata ile basıldı. O haliyle okura sunulması imkânsız olduğundan, kısa bir süre sonra yeniden basıldı. İkinci baskıda da hatalar giderilebilmiş değildir; 20'ye yakın tashih -ve bu kerre de- montaj hatası vardır. Lütfen, "Düzeltilmeler"i bu sayının 24. sayfasında okuyunuz.

11 Eylül, Pazar günü Tüzük tâdili için yapılan 1. Olağanüstü Kongre'den sonra, davetli bulunan Utku GÜNGEN ile telefonla çağrılan -ve 13 yıllık uzaklığını izah eden yazılı bir metinle Dernek'e başvurması istenen ve bu dilekçe metnini(*) 8 Eylül'de Başkan Ali TÜMER'e veren- Ali Bayram KARA, İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı Kuruluşu İçin Çalışanlar Derneği, VAKIF-DER'e üyelik için başvurular. Kongre'nin akabinde toplanan Yönetim Kurulu, daha önce başvurmuş diğer üç adayla birlikte toplam 5 kişiyi VAKIF-DER üyeliğine kabul etti: ilk bayan üyeyi de böylece kazanmış olduk. (Hoş geldin Gülser Kardeş!).

Üyemiz Ali E. GÜRAN'ın, "Derneğimiz ambleminin rozet ve kolye yapılması" hususundaki teklifi, Kongre'ce onaylanan ikinci kararı teşkil etmişti. Dolayısıyla, Eylül ayı sonuna kadar hizmete girmesi plânlanan ve KATKI'nın 26. sayısında bu doğrultuda bir duyurusu da yayınlanan lokal açılışına yetiştirilmek üzere rozet ve kolye yaptırılmaya başlandı. Ne varki tüm malzeme, fırınlanma sırasında yandı; yapımına yeniden başlandı.

Bu arada Mustafa COŞKUN'un talebine istinaden Bayram KARA, iç dekorasyon çalışmaları sürdürülen lokalın idarî ve malî sorumluluğunu bilâ ücret üstlenmişti. Ve fakat finansmanı sağlayan METAŞ şir-

(*) Ali Bayram KARA'nın bu metnini (dilekçesini) Dergimizin 21-24. sayfaları arasında bulacaksınız.

ketlerindeki üyelerimizin "nakit bunalımı!" deklarasyonu ile birlikte lokal açılışı da ertelenmeye başlandı.

Bu gecikmeler sonucunda Ali E. GÜRAN'ın, "ya lokalle ilgili tüm konularda sorumluluğu bir kişi üstlensin; yada lokali bir müstecir işletsin!" şeklindeki önerisi, neticede, Yönetim Kurulu ve Müteşebbis Komisyon Üyesi Şaban TAŞOĞLU'nun arabuluculuğu ile sonuçlandırıldı: Dernek Başkanı Ali TÜMER ile B. KARA - M. COŞKUN arasında işletmecilik anlaşması yapıldı ve lokalin çalıştırılması müstecir olarak kendilerine bırakıldı.

Yeniden yapılan rozet ve kolyelerin de elimize ulaştığı 29 Ekim 1994 tarihinde, müstecir arkadaşlarımızın "Kafeterya KOZMİK-X" adını verdikleri lokalin açılışı gerçekleştirildi. Verdikleri bilgiye göre, 12 saat süresince 500'ü aşkın davetlinin gelip gittiği açılışta 75 rozet ve kolye satılmış veya bilâbedel takılmıştır. (Yanan rozet ve kolyelerin zararını sineye çekerek ilkinden daha titiz bir teknik çalışma yapan Eray kardeşimize teşekkür ediyoruz).

Açılıştan birkaç gün sonra Ali Bayram KARA "İşlerin tahmin edildiği gibi gitmediği"ni söyleyerek ücret talebinde bulundu ve fakat kabul görmedi. Buna karşılık -Ali E. GÜRAN'ın eski arkadaşı olan- yeni üyemiz Utku GÜNGEN, lokalin tüm idaresini (işletmeciliğini) üzerine alabileceğini ifade ettiğinde, işten vazgeçerek anahtarları iade eden B.KARA'ya karşılık Mustafa COŞKUN, Utku GÜNGEN'le çalışacağını söyledi. Neticede, Dernek Sekreteri Ali METE tarafından ikna edilen arkadaşımız anahtarları geri aldı; çalışmalarını sürdüreceğini bildirdi.

4 Kasım 1994 tarihinde Başkanlığa bir taahhütname veren A. Bayram KARA'nın ifadesi şöyledir: "Nispetiye Cad. 33/1'de açılan ve tarafıma kiraya verilen Kafeteryayı Derneğe zarar vermeden, zarara uğratılmadan, taahhütlerimi yerine getirerek işletmeye devam edeceğim".

Arkadaşımız Ali Bayram KARA'nın çalışmalarında başarılar diliyoruz.

*Ali Bayram KARA'nın Derneğimize
kabul edilmesi için kaleme alıp
Başkanlığa sunduğu metni,
önemine binaen aynen yayınlıyoruz.*

KATKI

**İNSAN (EMEK) BİLİMİ
ARAŞTIRMA VAKFI
KURULUŞU İÇİN ÇALIŞANLAR
DERNEĞİ BAŞKANLIĞI'NA**

1970 yılında gördüğüm (daha sonraları da fiilen görev aldığım) Katkı Dergisi'nin (özellikle de A. E. Güran'ın) çevrem ve eğilimime rağmen, telkin ve dayatmalarıyla herhangi bir anarşist-terörist akıma bulaşmadım. Çevremi de bulaştırmadım. Nisan 1981 yılına kadar da Katkı'daki arkadaşlarla birlikteliğim sürdü.

1981 yılında Ankara'ya yerleştim. Önceleri ufak tefek onarım inşaatları olarak geçimimi sürdürdüm. Daha sonra Babamın müteahhitlik karnesiyle okul inşaatı aldım ve büyük Ağabeyimle (Tevfik Kara) birlikte yapımına başladım. İnşaat devam ederken Beypazarı'ndaki yeni çevrem (genellikle öğretmenler ve esnaf) tavsiyeleri ile Kırbaşı Belediyesi Lojman inşaatı, birkaç okul onarım ve ikmalini de üstlendim. 1982 yılında da 55 konutluk (22 blok) Öğretmenler Yapı Kooperatifi'nin ikmal inşaatını aldım ve bu işlerin tamamını bitirip aynı yılın sonunda teslim ettim.

1982 Aralık ayında bir olayla ilgili gittiğim Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde 1973 yılından beri, Mahir Çayan ve arkadaşlarını hapisten çıkarmaya yardım ve Ankara'da saklamaktan hakkımda tutuklama kararı olduğu söylenerek göz altına alınıp özel bir tim aracılığı ile İstanbul'a getirildim. Sorgulama ve mahkemedен sonra Selimiye Askerî Tutuk ve Cezaevi'nden (47 gün sonra) beraat ederek serbest bırakıldım.

Aynı yıl disk kaymasından 3 ay yürüyemedim. 1983 yılında da Oluş Ltd. adı altında, % 51 hissesi bana, diğerleri de Babam, Ağabeyim, Yeğenim olmak üzere şirket kurdum. 1984 yılında Kütahya'nın Emet ilçesinde okul inşaatı, 1985 yılında Ankara yolunun 21+14 km.'lik işin alt yapısını (köprü-box-menfez-istinat-hafriyat) aldım. Aynı yıl zor durumda olduğunu söyleyen Şükrü Aydın isimli köylüm ile komşu köylüm (küçük kardeşimin kayınçosu) inşaat mühendisi Cemal Aydoğan'ı yanımda istihdam etmeye başladım. Şükrü Aydın, eski Dev-Yol Boğaz sorumlusu; Cemal Aydoğan, eski Kurtuluş Mamak bölgesi eski sorumlusu olduklarını, ancak yaptıklarının yanlış-anlamsız olduğunu, bu tür oluşumlara da karşı olduklarını söylediler.

Daha sonraları tanıştığım Hanefi ve Naci (soyadları aklımda değil. Eski CHP ve SHP'nin çeşitli yönetim kademelerinde görev almış) adlı kişiler kendilerinin yönetimindeki kooperatifin 350 konutluk inşaatları olduğunu, işi bana vereceklerini vaadettiler. İnşaat için tüm hazırlıkları tamamlayıp iş imza safhasına geldiğinde Naci adlı kişi beni "iyi insan - iyi inşaatçı" olarak tanıdığını, ancak "iyi insan-iyi inşaatçı" olmamın yeterli olmadığını, kendilerinin ve çevrelerinin "solcu-marksist" olduğunu söyleyerek bu yüzden işi bana vermeleri için, kendilerinin de tanıdığı solcu-marksist birinin hakkımda referans vermesi gerektiğini söyledi.

Benim de aklıma Katkı Dergisi aracılığı ile tanıdığım Atila Sarp (Eski Dev-Genç başkanı) geldi. Atila'yı buldum, durumu kendisine anlattım. "Gel birlikte çalışıp ekmeği bölüselim" dedim. Atila da ekme için glemeyeceğini ancak "pasta" için gelebileceğini, bunun için de yeni bir şirket kurularak kendisine hisse verilmesini, ayrıca birinci derecede bir memurun (yan ödemeleriyle birlikte) maaşına eşit ücret karşılığı koşulluyla yardımcı olabileceğini söyledi.

1986 yılında Oluş A.Ş. adında (%51 ban, %16 Cemal Aydoğan (eski Kurluluşçu, inşaat mühendisi, kardeşim Murat Kara'nın kayınçosu), %14 Aydın (köylüm, Eski Dev-Yolcu, mesleği yok), %14 Atila Sarp (Ziraat mühendisi, 1968-69 Dev-Genç başkanı), %4 Kenan (Şükrü Aydın'ın arkadaşı, marangoz) şirketi kurdum. Şirket kuruluşuna hiçbirinin sermaye katılımı da yoktu. Ancak o bahsi geçen işi de bana vermediler.

Elimde, Beypazarı'nda 90 konutluk Huzurevleri, 100 konutluk Nakliyeciler, 110 konutluk Evim Yapı Kooperatifi işleriyle, Kalecik'te Sağlık Evi, Nallıhan'da Ziraat Evi, Ankara Keçiören'de 16 konutluk Beypazarlı bir Alıncı'nın işleri vardı. İşleri aynı anda, aynı tempoyla yürütürken bu kişileri de çeşitli şantiyelerde tam yetkiyle görevlendirdim. Kazandıklarım da mevcut makina parkını yeniledim. Büyük mobilyadoğrama atölyesi kurdum. Kayaş'ta bir ardiye (kaba inşaat malzemeleri satış yeri) aldım. Aynı yıl önce Babam öldü. Seçkin bir pilot olan Ağabeyim Seyfi uçak kazası geçirdi; uçaktakiler öldü, o üç ay koma ve hafıza kaybından sonra emekli oldu. Tedavî gören eşim (üç aylık çocuğu vardı) evden kaçtı. 2 ay sonra kendisini Çapa Psikiyatri Kliniği'nde tedaviye aldırardım. Onun hastalığı döneminde küçük oğluma Atila Sarp ve Şencan Sarp bakıp büyüttüler.

Kooperatif inşaatlarını sabit fiyatla aldığımdan süratle yapıp teslim etmek zorundaydım. Hakedişlerimi de Toplu Konut Fonu'ndan alıyordum. 1987 genel seçimlerinden sonra Fon Başkanı 4 ay toplu konut yapan firmalara ödeme yapılamayacağını açıkladı. Elimde yaklaşık 300 konutluk inşaat vardı ve anlaşmam gereği de, süresinde bitmediği takdirde cezaya girecekti. Elimdeki imkânlar, piyasa ve banka kredilerimi de kullanarak altı ay dayanıp aynı tempoyla inşaatları götüreceğim tesbitinden sonra yapıma devam ettim. Sekiz ay dayandım. Hiç bir ödeme yapılmadı ve 100'ü tamamen biten, 200'ü de çeşitli seviyelerde olan konutların tasfiyesine gittim. Tasfiye sırasında Ardiye'yi Atilla Sarp'ın, Atölye'yi Şükrü Aydın'ın, makina araç gereçleri de Cemal Aydoğan'ın üzerine geçirdim. (Bu sırada eşim ikinci defa evden kaçtı, daha sonra tedaviye alındı. Çocuklar ve onunla ilgilenmem daha önemliydi. Nasıl olsa arkadaşlarım vardı!..).

1988'in Mart ayında 36 villâlık "Şarköy Tatil Evleri"nin yapımına başlayıp Atilla Sarp'ın üzerine 40.000.000.-TL. bloke edip kendisini de işin başına tam yetkiyle bırakmıştım.

Tasfiyeler bittiğinde kooperatifler alacaklarını bir yıllık döneme yaydılar. Fark da alamadım. Kooperatiflerden aldığım çek ve senetleri borçlarıma verdikten sonra 162.000.000.- TL. (alacaklılar fark koyduklarından dolayı) borcum kaldı. Bu borcu da bir yıl sonraya yaydım.

Ama elimde makine parkım, iş gereçlerim, atölyem, ardiyem ve Şarköy'de devam eden bir işim vardı. Ankara'ya döndüğümde Atölye'nin Şükrü ve Kenan tarafından İstanbul'a götürüldüğü, Ardiye'nin Atilla Sarp tarafından satıldığı, iş araç ve gereçlerinin de Cemal Aydoğan'ca satıldığını öğrendim. Atilla Sarp'ın dışında hiçbirini bulamadım. Atilla, Ardiye'yi 25.000.000.- TL.'na sattığını, 20'sini harcadığını, 5'ini de bir bir alıp bana ödeyeceğini söyledi. Daha sonra Atölye'nin yandığını öğrendim.

Bu arada Ankara'daki evime icra gelmiş, eşyalar icra edilmişti. Adıma kalan Beypazarı'ndaki iki parsel arsayı satarak İstanbul'a geldim. Şarköy'deki yapılan işi de, kalan 122.000.000.-TL. karşılığı Cihat Kafkas aracılığı ile devrettim.

Ankara'da kaldığım müddet içinde iş görüşmelerimi, yemek-içki, vs. ihtiyaçlarımı Sıhhiye'deki büromda yapıyordum. Kurulan içki sofralarında benim, Atilla'nın arkadaşları, milletvekilleri, Belediye Başkanları, bürokratlar, sanatçılar, çeşitli kesimlerden insanlar bulunurdu.

KATKI

Bu arada kendisinin MİT'te çalıştığını iddia eden Ruhi Ulusoy adlı şahıs da çoğu kez bürodan çıkmıyor; sanki bizde çalışan bir elemanmış gibi davranıyordu. (Ben hala onun MİT'te görevli olmadığına inanıyorum. Psikopat bir kişiliği vardı. Olsa olsa bazı MİT'çilere ispiyonaj yapacağı kanaatindeyim).

Ankara'da iken eski arkadaşlardan İbrahim Aydın'la iki defa, Cumhuriyet Aksel'le Ankara ve İstanbul'da birer defa, Ali TÜMER'le Ankara'da bir, İstanbul'da iki defa, Mustafa Coşkun ve Mehmet Yavuz'la çeşitli defalar görüştim.

1989 Kasım'dan itibaren Gökşen Ltd. Şti.'nde Dil Kursu, Sürücü Kursu müdürlüğü yaptım. 1991 Nisan'da TEVD Yapı Kooperatifi (Tabib-Eczacı-Veteriner-Diğ Hekimleri)'nin altyapısı ve su basmanları işini %30 hisseyle Yurday Doğan adlı bir arkadaşımınla alıp aynı yıl teslim edip ayrıldım. Ve Gökşen'e döndüm; 18 Temmuz 1994'te istifa edip ayrıldım.

Katkı Dergisi yayınına devam etmeye başladıktan sonra her sayısını ilgi ile takip ettim. Belli şartlanmalarla önceleri bazen kızıyor, bazen bütünü kavrayamıyordum. Ama her sayısında, alışık olduğumuz fikrî yazıların (herçeşit politik, doktriner, felsefî, sosyo-psikolojik, vs.) dışında yepyeni formülasyonlarla işin çerçevesi beliriyordu.

Emevî-Abbâsî zalimliği ile Moğol istilâlarının yarattığı tahribat ve yıkımın üstünden aşır 600 yıllık Osmanlı İmparatorluğu'nu kuran Anadolu insanının mucizesinin sebebi de aydınlığa kavuşuyordu.

Artık çerçevesi çizilmiş bu muhteşem başlangıcı kabullenip bir yerinden tutmamak bana verilen emeği inkâr etmek demektir... Bu yüzden Derneğimize üye olmak istiyorum. Kabulümü arz ederim.

Yolunuzun açık olması dileğiyle.

Saygılarımla,

08.09.1994

Ali Bayram KARA

NOT: Unuttuğum ve atladığım şeyleri eklemek kaydıyla...

DÜZELTMELER

Dergimizin Eylül-1994 tarihli 26.(+37). sayısı iki kez basılmış olmasına rağmen tashih ve montaj hatalarından kurtulamamıştır. Lütfen aşağıda verdiğimiz belli başlı düzeltmeleri kaydediniz. (Siyahlar düzelti konusudur).

- * 5. sayfanın iki satırlık üçüncü paragrafındaki son kelime; "**olacaktır**" şeklinde okunmalıdır.
- * 5. sayfanın son satırındaki cümle; "Bu durum Batı düalizminin **muhteşem sersemleticiliğini sergilemektedir.**" şeklinde olacaktır.
- * 7. sayfanın ilk kelimesi; "**Demek ki**" şeklinde okunmalıdır.
- * 11. sayfanın 2. paragrafındaki 3. cümle; "**Kastileşmesine** sebep olur." şeklinde okunmalıdır.
- * 15. sayfanın 2. paragrafındaki ilk cümle; "Ama atalarının da birer **mensubu..**" şeklinde olacaktır.
- * 23. sayfanın 3. paragrafındaki sondan 3. satır; "çıkarmak için birçok yöntem bulmak **mümkündür.**" şeklinde okunmalıdır.
- * 23. sayfanın son cümlesi; "Batı **rasyonalizminin..**" diye başlayacaktır.
- * 34. sayfanın 3. paragrafındaki 2. satırın 2. kelimesi; "**inanarak**" olacaktır.
- * 52. sayfanın 2. paragrafındaki 3. satırın ilk kelimesi; "**bulabileceklerini,**" olacaktır.
- * 52. sayfanın 7. paragrafındaki ilk cümle; "Ertesi **gün..**" diye başlayacaktır.
- * 57. sayfanın 3. paragrafındaki 4. satır; "üretebileceğinin telâşını **sürdürdü..** duruyor." olacaktır.
- * 58. sayfanın 2. paragrafındaki 4. satırda başlayan cümle; "Nitekim bunun Dünya'da henüz ve hâlâ en yoğun ve vahim yaşadığı Hindistan ülkesi örneğini verirse - meselâ- "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'nı kaynak olarak ele alan meşhur "**Ulusal ve Kolonyal Sorunlar Üzerine Tezler**"i -Lenin'le beraber kaleme alıp- redakte eden Hintli Roy'un akıbetini ele alabiliriz:" şeklinde olacaktır.

KATKI'nın dikkatli okurlarından özür dilerim.

Cumhur AKSEL
Yazı İşleri Müdürü

CİNLENMELER
TÜSTAV

KATKI DERGİSİ HAZİRAN 1994 - SAYI 25(+37)
CİNLENMELER BÖLÜMÜNDEKİ
"BİR SATAŞMANIN ÇAĞRIŞTIRDIKLARI"
YAZISINA CEVABIMDIR.

Cumhur Bey Kardeşim...

Önce Mülkiyelilerdeki toplantının amacı sadece bir doğumgünü kutlaması olarak düşünülmüş; sen-ben ve Yücel tarafından sofrada ortak öneri şeklinde olmuştu.

Ne otokritik yapılacağı ne de Derneğe müracaatımı yapacağımı söylemişim. Hatta bir hafta önceki konuşmamızda senin hem Dernek davetine hem de "Cinlenmeler"e yazı yazmam için yaptığın davete de teşekkür ederek henüz hazır olmadığımı belirtmişim. Zaten yazının bir bölümünde de böyle söylediğimi nasıl da doğrulamışsın.

Durum böyleyken, esas niyetimin iki duble rakıyı bedavaya getirmek için böyle bir tertip(!) içine girdiğimi söylüyorum. (Nasıl da uyanmışsın!). Halbuki ben payıma düşen parayı, Yücel de hemen hemen hesabın yarısını ödedi. "Daha önceki sofralarda senin hesap ödememendeki "esas niyetin" sebebi ne?" diye sormam ne kadar komikse, senin bu tesbitin de komik olmaktan daha beter bir şey olmaz mı?

"Bayram'a bir cinleneyim" isterisi (histeria), bak seni nasıl yakıştırmalara götürmüştür. "Bayram'a nasıl ve niçin inandım.. Bana çektiği sevgi bağlanması.. Ondaki diğer tarifi meçhul ise sürekli komploya gelmek/getirilmek evhamı.. parti belediye meclislerinin ilk sıralarında yer almak falan gibi siyasi atraksiyonlarla uğraşmayı tercih ettiği.." vs. gibi yakıştırmalar veya kurgular yapmana sebep olmadı mı?

Projeksiyon mekanizmasına ders notu olarak akademik bir şaheser yarattığını hiç düşündün mü? .

Ali Bayram KARA

VAZGEÇİLEMİYEN YALPALAR İLE ÖNLENEMEYEN BOZUKLUKLARA KARŞI OY YAZISI

KATKI Dergisinin 14. sayısında . siyah puntolarla yeralan "ÇAĞRI"ya da, aylarca hatta yıllarca yaptığım/yapılan -rica minnet-şifahî davetlere de kulaklarını tıkayan Ali Bayram KARA, Haziran '94 tarihli 25.(+37) sayıda yayınlanan "Bir Sataşmanın Çağrıştırdıkları" başlıklı cinlenmemizden bir süre sonra apar-topar gelip -sonuçta- VAKIF-DER asil üyeliğine kadar girdi. Çalıştığı yerden bile istifa etmek suretiyle aramıza -gecikmeli de olsa- yeniden katılmış olması tabii ki memnuniyet yaratacaktı. Ne var ki daha ilk yaklaşımda "vaktiyle beni siz kovdunuzdu., önce bunun hesabını verin!" tavrıyla etrafta tereddüt ve şaşkınlık yaymaya çalışır bir davranış sergileyen Sayın KARA kısa bir süre sonra da baklayı ağzından çıkarmış ve birkaç aylık finanse edilme talebinde bulunarak **açılış'**ını yapmıştır.

13 yıllık gaybubetini izah eden bir yazı yazması gerekliliği ortaya çıkmış ise de, bunu, çalاکalem yazdığı ve gidiş-dönüş sebepleri belirsiz -iyiniyet manzumesi- bir ekonomik özgeçmiş şeklinde sunarak erteleme yolunu seçmiştir. Yazısını okuduğum zamandan bu metnin kaleme alındığı ana kadar yaptığım "şu yazının başına sonuna bir iliyet kurdur!" yolundaki hatırlatmamı da dikkate alamamıştır.

İkinci hamle'sini, AKŞAM Gazetesi'nde köşe yazarı olmam için 20 milyon veriyorlar!" diyerek yapan Sayın KARA, karşısında, "Val-

la biz bunun yarısını bile veremeyiz" diyen Başkan Ali TÜMER'in "at"ını buldu. Ne var ki tam o sırada, lokalin açılmasıyla görevli -ve tepesinde bir müdür isteyen- Mustafa COŞKUN'un "Bayram'ı isterim" şeklindeki "rok"u genel kabul görecektir ve Sayın KARA, açılacak olan lokalimizden bilâ kaydüşart sorumlu olacaktır. Eylül '94 tarihli 26. sayımızda, o ay içinde açılacağını duyurduğumuz lokalin önce Ekim ayının ilk haftasına, sonra da ortalarına sarkacağına anlaşılması ve lokal için bir isim üzerinde bile mutabakat sağlanamaması üzerine "lokalin tüm sorumluluğunu bir kişi üstlensin; veya lokali bir müstecir işletsin" şeklindeki alternatifli teklifi sessizlikle karşılayacak, ancak bir hafta rötarla "müstecirlik "teklifine" evet diyebilecektir Sayın KARA...

Ve nihayetinde, ilk yapımı sırasındaki fırınlanmada yanan ve yeniden yapılan Dernek rozet ve kolyelerinin de yetişmesi sonunda 29 Ekim, Cumartesi günü Rumeli Hisarüstündeki lokal büyük bir tantanayla açılabilir...

Açılıştan iki gün sonra Bayram'ın "dolduruşa geldim; tahminlerden daha az kazanıyoruz, bana aylık bir ücret verilmesi lâzım" mealinde yayın yaptığını görüyoruz. Daha sonra VAKIF-DER Yönetim Kurulu üyelerinin çoğunlukla bulunduğu bir görüşmede "dilekçemi geri verin; ben ayrılıyorum" demeye kadar da tırmanacaktır Sayın KARA. İşte tam o sırada, Kongre'den bu yana İstanbul'da misafir bulunan Utku GÜNGEN, lokalin tüm işletme sorumluluğunu üstüne alabileceğini, üzerine basa basa söyledi. Önceleri dilekçesini geri almakta ısrarlı kalan Bayram -üstelik lokal anahtarlarını da iade etmiş olmasına rağmen- yapılan müzakereler sırasında Utku GÜNGEN'in niyetinin hakiki olduğunu iyice kavrayınca -yine dönerek- anahtarları geri almıştır...

Buraya kadar yazdıklarım, benim dışımda en az üç şahidin daha bulunduğu meclislerde cereyan etmiş gel-git'lerdir. Yani Sayın

KARA'nın Mustafa COŞKUN ile birlikte oturduğumuz muhabbet meclislerinde yaptığı negatif propagandayı gözardı etmek, bu gelgit'lerin mantık sıralamasını açıkta bırakır:

Esasen 25.(+37) sayıdaki cinlenmemde, uzatıp germemek için -bilerek- hiç girmediğim, ve fakat asla teallûk eden tek konu, Sayın KARA'nın sürekli olarak geçmişe hırslı atıflarda bulunması ve bugün "Hocam", kısa bir süre önce ise "Ali Bey" dediği KATKI Dergisi'nin kurucusu Ali E. GÜRAN'a karşı taşıdığı doyumsuz öfkedir... Dilekçesinin sonunda, "*Artık çerçevesi çizilmiş bu muhteşem başlangıcı* (altını ben çizdim) *kabullenip bir yerinden tutmamak, bana verilen emeği* (altını ben çizdim) *inkâr demektir.*" ifadesini kullanan Sayın KARA, bu muhteşem başlangıcın da, müracaat ettiği Derneğin de, ve hatta şu anda müsteciri olduğu lokalin de kurucusunun Hocası olduğunu unutmuş görünmesi hayret bir şeydir. Dervişlik geleneginden köklendiği iddiası taşıyan bir cemaatten gelen birisinin, hele 40'ını da aşmışsa, bu öfkeleri de aşmış olması, başka birilerini de angaje edeceği bir cephe açmaya çalışmaması gerekirdi; yakışık almaz...

Dolayısıyla Ali Bayram KARA'nın KATKI çevresinden uzaklaşması ve 13 yıllık bir aradan sonra dönmesi gibi hususlarda kendini aşacak derecelerde ifade vermesinin gerek şart olduğunu vurgulamak zorundayım. Önümüzdeki en kısa dönemde bunu yazılı olarak gerçekleştirerek öfkelerini deşifre etmek zorundadır. Çünkü yukarıdan beri sıraladığımız örneklerden anlaşılacağı üzere Ali Bayram KARA karakteristiği -mevcut durumu itibariyle- otokritiksiz, otodinamiksiz "hatasız kul"u temsil etmekte. Bir başka deyişle, etrafa karşı müthiş bir kararlılık ve kendine güven râyihâsı yayarken, esasen kendi içinde müthiş dalgalanmalar -yani kararsızlıklar, yalpalamalar- yaşayan bu karakterlerin, parçalanmış kast-içi davranış disiplinlerinden bakiye bunalımlardan ibaret olduğunu da söyleyebiliriz.

Bunu bukadar rahat söyleyebilmemin nedeni ise, bu veya türdeşi veya türevi düşünce-davranış bozukluklarından kaynaklanan yalpalamaların, hezeyanların, yani ezcümle hertürlü fırtınaların bende de mevcut olmasından dolayıdır. Bunlar, elde olmayan şeylerdir.

Ne var ki bu noktada Bayram'da fazlasiyle mevcut olan, esasen bütün insanlıkta derece derece var olan, dolayısıyla bir tek kişiye inhisar etmeyen bu bozuklukları, kendini neşterleyerek -insanlık uğruna- deşifre edememe cesaretsizliğidir...

Yine de umudumu kaybetmemekle beraber şunu da hatırlatmalıyım ki, tarih, "hatasız kul(!)" davranışlı karakterleri yeri geldiğinde sahne dışı bırakmakta; üstelik -tarihî istisnalarından sarfınazar- bu oyuncuları öncelikle ya "hâtırât" yazmak yada bölücülüğe soyunmak gibi gaddar bir piyon-vezir açmaz'ına sokmaktadır. Üstelik de, "ben bu açmazı diklemem" diyenler veya böyle sananlar için, tarihin bu dönemindeki müesses nizamlarca tesis edilmiş ilgili hastahaneler mevcuttur...

TÜSTAV

Cumhur AKSEL

KATKI

KURUCULARI:

**A. CERRAHOĞLU (KERİM SADI)
ALİ ERGİN GÜRAN**

Sahibi:

VAKIF-DER Adına
ALİ TÜMER

Dağıtım - Haberleşme Sorumlusu:

Tel.: 341 01 65

Mahmut AÇIKSÖZ

Yazı İşleri

Müdürü

Cumhur AKSEL

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar. İlan Kabul Edilmez.

Adres:

"İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı Kuruluşu İçin Çalışanlar Derneği
VAKIF-DER"

Klodfarer Cad., 8-10/3, Cağaloğlu - İSTANBUL

Tel • Faks: 516 52 64 (4 Hat)

Dizgi-Baskı: **METAŞ** OFFSET REKLAMCILIK A.Ş.
TEL.: 0.212. 612 25 19

Dağıtım: SEÇKİ YAYINCILIK - Cerrahpaşa Cad. No:1

Işık Pasajı b-6 Aksaray - İstanbul

Tel.: 586 57 87 - 586 77 05

Son Baskı Tarihi : **30.11.1994**